

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 9. października 2017 roku (...) Spółka akcyjna z siedzibą we W. (dalej zwana również F. (...)) wystąpiła przeciwko (...) Bank (...) Spółce akcyjnej z siedzibą w W. (dalej zwanej również Bank (...)) o zapłatę kwoty 450,00 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 30. maja 2017 r. do dnia zapłaty, a także o zasądzenie na jej rzecz kosztów procesu od pozwanego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu powód wskazał, iż dochodzi od pozwanego zapłaty odszkodowania z tytułu niewykonania zajęcia rachunku bankowego w sprawie egzekucyjnej. Strona powodowa podniosła, iż pozwany będąc zobowiązany do przekazania środków znajdujących się na rachunku dłużnika organowi egzekucyjnemu, nie wykonał tego, zaś środki wpływające na rachunek dłużnika były zaliczane na spłatę kredytu odnawialnego udzielonego dłużnikowi przez pozwanego, czym pozwany naruszył wiążące go przepisy prawa, pozbawiając powoda możliwości uzyskania zaspokojenia wierzytelności wobec dłużnika (pozew, k. 2-3v.).

W dniu 24. października 2017 r., wydany został w sprawie nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym (nakaz zapłaty, sygn. akt IX GNe 7230/17, k. 25). Jego odpis został doręczony stronie pozwanej w dniu 24. listopada 2017 r. (k. 30).

W dniu 7. grudnia 2017 r. pozwana (...) Bank (...) Spółka akcyjna z siedzibą w W. złożyła sprzeciw od ww. nakazu zapłaty i zaskarżając go w całości, wniosła o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie kosztów procesu na jej rzecz.

Uzasadniając swoje stanowisko pozwana zakwestionowała dochodzone roszczenie co do zasady oraz co do wysokości. Strona pozwana podniosła, iż niniejsze powództwo jest przedwczesne, z uwagi na brak wystąpienia szkody w majątku powoda. Wskazała, iż dopiero bezskuteczność egzekucji mogłaby skutkować uznaniem, że wierzyciel poniósł szkodę w swoim majątku identyfikowaną jako brak możliwości zaspokojenia wierzytelności przysługującej mu w stosunku do dłużnika. Dopóki natomiast trwa postępowanie egzekucyjne i istnieje potencjalna możliwość uzyskania przez wierzyciela zaspokojenia, to twierdzenia o poniesieniu szkody są przedwczesne. Strona pozwana podniosła ponadto zarzut przedawnienia roszczenia oraz nie wykazania przez powoda sposobu wilczenia szkody. Pozwana podniosła także, że wpływy na rachunek bankowy dłużnika nie przekraczały kwoty wolnej od zajęć, a zatem pozwany nie był zobowiązany do przekazania środków organowi egzekucyjnemu, a co za tym idzie nie zaistniały przesłanki odpowiedzialności deliktowej. Pozwana wskazała także, że przedmiotem zajęcia mogły być tylko środki pieniężne zgromadzone na rachunku bankowym (saldo dodatnie), natomiast środki wpływające na ten rachunek, zmniejszające ujemne saldo kredytowe, nie podlegały zajęciu i nie mogły być przekazywane komornikowi sądowemu. Strona pozwana podniosła także, iż powód nie wykazał pozostałej przesłanki o odpowiedzialności deliktowej – związku przyczynowego pomiędzy działaniem (zaniechaniem) sprawczym a szkoda. Powód nie wykazał, że nie przekazanie środków doprowadziło do powstania szkody w jego majątku (sprzeciw od nakazu zapłaty, k. 32-37v.).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

(...) Spółka akcyjna z siedzibą we W. jest wierzycielem dłużnika W. H.. Wierzytelność została orzeczona nakazem zapłaty wydanym w dniu 1. grudnia 2010 r. przez Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie, w sprawie o sygn. akt XVI Nc-e 578070/10 (okoliczności bezsporne)

Na podstawie powyższego tytułu wykonawczego zostało wszczęte postępowanie egzekucyjne, prowadzone przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Bydgoszczy S. J. pod sygn. akt KM 2488/12 (okoliczności bezsporne).

Pismem z dnia 18. grudnia 2012 r. Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Bydgoszczy S. J. zawiadomił Bank (...) o zajęciu wierzytelności W. H., wynikającej z rachunku bankowego prowadzonego przez Bank (...), oraz wezwał Bank aby nie dokonywał wypłat z tego rachunku bez zgody komornika do wysokości zajętej kwoty i przekazywał ją bezzwłocznie Komornikowi albo zawiadomił go, w terminie siedmiu dni, o przeszkodzie w przekazaniu zajętej kwoty

(okoliczności bezsporne; zawiadomienie o zajęciu rachunku bankowego, k. 9-10, zawiadomienie o zajęciu rachunku bankowego i zakazie wypłat, k. 42-43 i k. 28 akt postępowania egzekucyjnego o sygn. akt KM 2488/12).

Rachunek bankowy dłużnika W. H., prowadzony przez Bank (...) był rachunkiem typu (...) z dopuszczalnym saldem debetowym (okoliczności bezsporne).

W dniu 22. grudnia 2012 r. oraz 31. grudnia 2012 r. Bank (...) zawiadomił Komornika sądowego o przeszkodach w prowadzeniu egzekucji, spowodowanych brakiem środków przekraczających kwotę wolną od zajęcia na rachunku (pismo z dnia 22. grudnia 2012 r., k. 46, pismo z dnia 31. grudnia 2012 r., k. 30 akt postępowania egzekucyjnego o sygn. akt KM 2488/12).

Pismem z dnia 27. lutego 2014 r. Bank (...) zawiadomił Komornika sądowego o rozwiązaniu umowy rachunku bankowego klienta W. H. (pismo z dnia 27. lutego 2014 r., k. 53 akt postępowania egzekucyjnego o sygn. akt KM 2488/12).

W dniu 15. grudnia 2016 r. Komornik Sądowy wezwał Bank (...) do złożenia oświadczenia i wyjaśnień czy na rachunku bankowym dłużnika uzbierała się kwota wolna od zajęcia oraz wezwał go do przesłania historii rachunku bankowego od dnia otrzymania zajęcia do dnia zamknięcia rachunku bankowego (wezwanie, k. 105 akt postępowania egzekucyjnego o sygn. akt KM 2488/12).

W odpowiedzi na powyższe, Bank (...) poinformował, iż kwota na rachunku bankowym dłużnika nie przekroczyła kwoty wolnej od zajęć. Jednocześnie przekazał historię rachunku bankowego (pismo z dnia 10. stycznia 2017 r., k. 11, historia rachunku, k. 12-18v., k. 44).

Pismem z dnia 21. kwietnia 2017 r. Komornik Sądowy poinformował spółkę (...) o bezskuteczności egzekucji z rachunku bankowego prowadzonego przez Bank (...) z uwagi na brak środków (pismo z dnia 21. kwietnia 2017 r., k. 153 akt postępowania egzekucyjnego o sygn. akt KM 2488/12).

W dniu 13. maja 2017 r. spółka (...) zwróciła się do Komornika Sądowego o wezwanie Banku (...) do prawidłowej realizacji zajęcia rachunku bankowego i natychmiastowej wpłaty na konto Komornika kwoty 12.604,71 zł (pismo wierzyciela, k. 165 akt postępowania egzekucyjnego o sygn. akt KM 2488/12).

W tym samym dniu spółka (...) wezwała Bank (...) do natychmiastowej wpłaty na konto Komornika kwoty 12.604,71 zł wraz z ustawowymi odsetkami, tytułem odszkodowania za szkodę, jaką poniosła spółka na skutek nie wykonania przez Bank zajęcia rachunku bankowego dokonanego przez Komornika sądowego, dotyczącego dłużnika W. H. (wezwanie, k. 19, potwierdzenie doręczenia, k. 20).

Bank (...) odmówił udzielenia informacji w zakresie realizacji umowy rachunku bankowego swojego klienta z uwagi na tajemnicę bankową (pismo z dnia 25. maja 2017 r., k. 21).

W dniu 25. maja 2017 r. Komornik Sądowy ponownie wezwał Bank (...) do prawidłowej realizacji zajęcia rachunku bankowego i natychmiastowej wpłaty na konto Komornika kwoty 12.604,71 zł (wezwanie, k. 170 akt postępowania egzekucyjnego o sygn. akt KM 2488/12).

W odpowiedzi na powyższe, Bank (...) poinformował, iż w całym okresie prowadzenia egzekucji, do dnia zamknięcia rachunku bankowego, dłużnik nie wykorzystał przysługującej mu kwoty wolnej od zajęcia, która wynosiła 10.897,50 zł. Jednocześnie poinformował, iż posiadacz rachunku bankowego był stroną umowy dopuszczalnego salda debetowego, a zatem część wpłat dokonanych przez dłużnika na rachunek bankowy powodowała umorzenie wierzytelności Banku wynikających z dopuszczalnego salda debetowego, a nie zwiększało wierzytelności posiadacza rachunku, które podlegałyby zajęciu (pismo z dnia 5. czerwca 2017 r. akt postępowania egzekucyjnego o sygn. akt KM 2488/12).

W dniu 27. marca 2018 r. Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Bydgoszczy S. J. zawiadomił Pierwszy Urząd Skarbowy w B. o zajęciu wierzytelności W. H., wynikającej ze zwrotu nadpłaty podatku dochodowego za 2017 r. i

kolejne, nadwyżki podatku VAT naliczonego nad należnym do zwrotu dla podatnika za poprzedni i bieżący okres rozliczeniowy i kolejne okresy, VAT do zwrotu dla podatnika od materiałów budowlanych oraz wszelkich innych należności (k. 203-204 akt postępowania egzekucyjnego o sygn. akt KM 2488/12)

Stan faktyczny opisany powyżej był w większości bezsporny między stronami niniejszego postępowania. Podstawę ustaleń stanowiły zatem twierdzenia strony powodowej niezakwestionowane albo wprost przyznane przez pozwanego, a zatem dotyczące faktów bezspornych.

Przedstawiony powyżej stan faktyczny Sąd ustalił ponadto na podstawie powołanych przy odpowiednich partiach ustaleń dowodów: dokumentów prywatnych. Na poparcie swoich twierdzeń strony przedstawiły wymienione wyżej kserokopie i wydruki dokumentów, które Sąd uczynił podstawą dokonanych ustaleń we wskazanym wyżej zakresie. Strony nie kwestionowały wiarygodności załączonych do pism procesowych odpisów dokumentów prywatnych, Sąd zaś nie znalazł jakichkolwiek podstaw, by czynić to z urzędu.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Niniejszym pozwem powód dochodził zapłaty kwoty 450 zł tytułem odszkodowania za niewykonanie zajęcia rachunku bankowego w sprawie egzekucyjnej o sygn. akt KM 2488/12. Strona powodowa podniosła, iż pozwany nie zastosował się do zajęcia wierzytelności z rachunku bankowego sporządzonego w oparciu o art. 889 k.p.c. Tym samym pozwany w sposób bezprawny i zawiniony uniemożliwił realizację podstawowego celu postępowania egzekucyjnego, a w efekcie doprowadził do powstania szkody w majątku powoda.

Powód swoje roszczenie wywodził zatem z przepisów ogólnych o odpowiedzialności deliktowej oraz przepisów o egzekucji z rachunku bankowego, wskazując że na pozwanym banku, wskutek zajęcia wierzytelności dłużnika powoda, spoczywały określone obowiązki, których ten nie dopełnił. Obowiązki te określone zostały w art. 889 § 1 pkt 1 k.p.c., który stanowi iż, w celu dokonania egzekucji z wierzytelności z rachunku bankowego komornik ogólnej własności dłużnika przesyła do banku, w którym dłużnik posiada rachunek, zawiadomienie o zajęciu wierzytelności pieniężnej dłużnika pochodzącej z rachunku bankowego do wysokości należności będącej przedmiotem egzekucji wraz z kosztami egzekucyjnymi i wzywa bank, aby nie dokonywał wypłat z rachunku bez zgody komornika do wysokości zajętej wierzytelności albo zawiadomił komornika w terminie siedmiu dni o przeszkodzie do przekazania zajętej kwoty; zawiadomienie jest skuteczne także w przypadku niewskazania rachunku bankowego. Zgodnie natomiast z art. 892 § 1 k.p.c., bank, który naruszył przepisy dotyczące obowiązków banku w zakresie egzekucji z rachunków bankowych, w tym rachunków bankowych obejmujących wkłady oszczędnościowe, odpowiada za wyrządzoną przez to wierzycielowi szkodę.

Odpowiedzialność cywilna banku oparta jest na przepisach o czynach niedozwolonych (art. 415 i n. k.c.) (por. M. Manowska (red.), Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz. Tom II. Art. 506-1217, wyd. III, WK 2015). W powództwie wytoczonym przeciwko bankowi powód powinien wykazać rodzaj uchybienia banku, istnienie i wysokość szkody oraz związek przyczynowy między szkodą a uchybieniem (por. J. Gołaczyński (red.), Wybrane zagadnienia egzekucji sądowej, Oficyna 2008).

Odpowiedzialność odszkodowawcza banku, o której stanowi przytoczony przepis art. 892 § 1 k.p.c., podlega zatem ogólnym regułom odpowiedzialności deliktowej osób prawnych, w ramach których, zgodnie z art. 416 k.p.c., osoba prawna jest obowiązana do naprawienia szkody wyrządzonej z winy jej organu. Określona w treści art. 416 k.c. zasada, że odpowiedzialność osoby prawnej związana jest z winą organu oznacza konieczność ustalenia bezprawnego i zawinionego charakteru zachowania piastuna organu. Dla dokonania tych ustaleń zastosowanie znajdują zaś reguły, określone dla odpowiedzialności deliktowej z art. 415 k.c. Na gruncie przepisu art. 415 k.c. pojęcie „czyn niedozwolony” obejmuje wszelkie czyny zasługujące na społecznie ujemną ocenę, jeżeli tylko wywołały one szkodę. Bezprawność zachowania w rozumieniu tego przepisu polega zaś na przekroczeniu mierników i wzorców wynikających zarówno z wyraźnych przepisów, zwyczajów, utartej praktyki, czy wreszcie zasad współżycia społecznego (por. wyrok Sądu

Najwyższego z dnia 22 września 1986 r. IV CR 279/86). Chociaż prawo cywilne nie definiuje pojęcia winy, to korzystając w tym zakresie z dorobku prawa karnego, przyjmuje się, że pojęcie to zawiera dwa elementy składowe: obiektywny i subiektywny. Element obiektywny oznacza niezgodność zachowania się z obowiązującymi normami postępowania, a więc szeroko rozumianą bezprawność. Element subiektywny dotyczy stosunku woli i świadomości działającego do swojego czynu. Najkrócej rzecz ujmując, winę można przypisać podmiotowi prawa tylko wtedy, kiedy istnieją podstawy do negatywnej oceny jego zachowania z punktu widzenia obu tych elementów - tzw. zarzucalność postępowania (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 września 2003 r. IV CK 32/02).

Należy wskazać, iż poza sporem był sam fakt posiadania u pozwanego rachunku bankowego przez dłużnika oraz posiadania przez powoda wierzytelności przysługującej mu w stosunku do dłużnika. Strona pozwana nie kwestionowała także okoliczności nie przekazania środków na rachunek bankowy Komornika Sądowego. Strona pozwana podniosła natomiast zarzut przedwczesności powództwa oraz brak zaistnienia przesłanek odpowiedzialności deliktowej. Podniosła także zarzut przedawnienia roszczenia.

Zgodnie z przepisem art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Z uregulowaniem powyższym odpowiednio skorelowany jest art. 232 k.p.c., zgodnie, z którymi to na stronach spoczywa obowiązek przedstawiania dowodów, co do okoliczności sprawy oraz to, że to strony obowiązane są wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. W niniejszej sprawie, to na powodzie spoczywał obowiązek udowodnienia przesłanek odpowiedzialności pozwanego.

W ocenie Sądu powód nie sprostął powyższemu obowiązkowi. Strona powodowa nie wykazała bowiem przesłanek odpowiedzialności deliktowej strony pozwanej. W szczególności nie został udowodniony fakt powstania szkody z art. 892 § 1 k.p.c.

Podkreślenia bowiem wymaga, iż bank wyrządza szkodę egzekwującemu wierzycielowi, jeśli wbrew zakazowi wynikającemu z zajęcia rachunku bankowego dokonał wypłat, przez co uniemożliwił całkowicie lub częściowo zaspokojenie się wierzyciela (por. T. Ereciński (red.), Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz. Tom V. Postępowanie egzekucyjne, wyd. V, WK 2016). Szkada, o której mowa w art. 892 § 1 k.p.c., identyfikowana być musi zatem z taką sytuacją, w której z powodu naruszenia przez bank obowiązków w zakresie egzekucji z rachunków bankowych wierzyciel egzekwujący traci definitywnie możliwość zaspokojenia swojej wierzytelności, z uwagi na brak majątku dłużnika, do którego mogłaby zostać skierowana egzekucja. Innymi słowy, dopiero bezskuteczność egzekucji mogłaby skutkować uznaniem, że wierzyciel poniósł szkodę w swoim majątku identyfikowaną jako brak możliwości zaspokojenia wierzytelności przysługującej mu w stosunku do dłużnika. Dopóki trwa postępowanie egzekucyjne (singularne lub generalne) i istnieje potencjalna możliwość uzyskania przez wierzyciela zaspokojenia (w całości lub przynajmniej w części) z majątku dłużnika, to twierdzenie wierzyciela o poniesieniu szkody jest przedwczesne. Tym samym za przedwczesne uznać też należy powództwo o odszkodowanie wniesione przeciwko bankowi, który naruszył przepisy o egzekucji z rachunków bankowych (wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 30. stycznia 2013 r., I ACA 809/12).

Ustalenie przesłanki bezskuteczności egzekucji może nastąpić na podstawie każdego dowodu, z którego wynika, że dłużnik nie posiada majątku pozwalającego na zaspokojenie wierzyciela. W szczególności takim dowodem mogłoby być postanowienie wydane w sprawie o sygn. akt KM 2488/22 o umorzeniu postępowania egzekucyjnego ze względu na bezskuteczność egzekucji. Nie można natomiast akceptować sytuacji, gdy wierzyciel mając do dyspozycji różne środki egzekucyjne ogranicza się tylko do zajęcia wierzytelności z rachunku bankowego i nie jest zobowiązany wykazać, iż egzekucja z innych składników majątkowych zobowiązanego nie była możliwa. Strona powodowa nie wykazała jednakże żadnej inicjatywy dowodowej w tej kwestii. Nie wykazała ona żadnym środkiem dowodowym, iż dłużnik nie posiada już żadnych składników majątkowych, do których mogłaby zostać skierowana egzekucja. Z akt komorniczych o sygn. akt KM 2488/12 wynika natomiast, iż postępowanie egzekucyjne przeciwko dłużnikowi W. H. jest nadal w toku. W dniu 27. marca 2018 r. Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Bydgoszczy S. J. zawiadomił Pierwszy Urząd Skarbowy w B. o zajęciu wierzytelności W. H., wynikającej ze zwrotu nadpłaty podatku dochodowego za 2017 r. i kolejne, nadwyżki podatku VAT naliczonego nad należnym do zwrotu dla podatnika za poprzedni i bieżący okres

rozliczeniowy i kolejne okresy, VAT do zwrotu dla podatnika od materiałów budowlanych oraz wszelkich innych należności. Dopóki zatem trwa postępowanie egzekucyjne i istnieje potencjalna możliwość zaspokojenia wierzyciela przynajmniej w części, twierdzenia wierzyciela o poniesieniu szkody są przedwczesne.

Okoliczność niewykazania przez powoda wystąpienia szkody z art. 892 k.p.c. stanowi samodzielną przesłanką do oddalenia powództwa w niniejszej sprawie. Ubocznie wskazać jednakże należy, iż strona powodowa nie wykazała także pozostałych przesłanek odpowiedzialności deliktowej pozwanej. W szczególności nie wykazała, iż zachowanie pozwanego, polegające na nie przekazaniu środków organowi egzekucyjnemu, można traktować jako czyn niedozwolony w rozumieniu art. 415 k.c. W tym zakresie konieczne było ustalenie, czy zachowywanie kwot wpłaconych przez dłużnika w ramach umowy kredytu odnawialnego było dopuszczalne, wobec dokonania zajęcia przez komornika sądowego, w ramach prowadzonego postępowania egzekucyjnego, wierzytelności przysługującej powodowi z rachunku bankowego, czy też zachowanie banku było bezprawne.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że pozwaną łączyła z dłużnikiem powoda umowa z rachunku bankowego, na którym został ustanowiony limit debetowy. Umowa rachunku bankowego została uregulowana m.in. w art. 725 k.c., zgodnie z którym przez umowę rachunku bankowego bank zobowiązuje się względem posiadacza rachunku, na czas oznaczony lub nieoznaczony, do przechowywania jego środków pieniężnych oraz, jeżeli umowa tak stanowi, do przeprowadzania na jego zlecenie rozliczeń pieniężnych. Z kolei umowa o kredyt odnawialny stanowi umowę kredytu zdefiniowaną w art. 69 ust. 1 ustawy z 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe, zgodnie z którym przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu. Kredytem w rozumieniu ustawy będzie także saldo debetowe w rachunku bankowym (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25. listopada 2011 r., II CSK 115/11).

Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Bydgoszczy S. J. dokonał w toku postępowania egzekucyjnego zajęcia wierzytelności przysługującej dłużnikowi z rachunku bankowego. Uprawnienie do zajęcia tej wierzytelności wynika z art. 889 k.p.c. Przyjmuje się przy tym, że egzekucja z rachunku bankowego to egzekucja z wierzytelności, którą dłużnik jako posiadacz rachunku bankowego ma wobec banku, a której przedmiotem jest wypłata środków pieniężnych zgromadzonych na rachunku. Pojęcie „rachunek bankowy” jest wieloznaczne. W powiązaniu z pojęciem „umowa” oznacza ono stosunek cywilnoprawny, którego treść jest objęta zakresem definicji ustawowej zawartej w art. 725 k.c., albo czynność cywilnoprawną o charakterze dwustronnym (umowę) rozumianą jako źródło powstania i ukształtowania treści stosunku rachunku bankowego (por. Ereciński Tadeusz i Pietrkowski Henryk. Art. 889. W: Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz. Tom V. Postępowanie egzekucyjne, wyd. V. Wolters Kluwer, 2016). Jeżeli zatem przedmiotem zajęcia będzie wierzytelność z rachunku bankowego, na którym został ustanowiony limit debetowy, to zajęcie rachunku bankowego nie może obejmować wierzytelności z tytułu kredytu udzielonego posiadaczowi rachunku przez bank (w ramach dopuszczalnego debetu). Jeżeli bowiem umowa rachunku bankowego dopuszcza debet, to taką sytuację należy zakwalifikować jak udzielenie kredytu z możliwością jego wykorzystania w określonej wysokości w określonym czasie. Wierzyciel mógłby ewentualnie dokonać zajęcia także i tej wierzytelności, gdyby wniosek taki złożył, a komornik zajmując wierzytelność z rachunku bankowego, dokonałby także zajęcia wierzytelności z tytułu kredytu. W takiej sytuacji do zajęcia wierzytelności z tytułu udzielonego kredytu miałyby zastosowanie art. 895 i n. (por. Ereciński Tadeusz (red.) i Pietrkowski Henryk. Art. 889. W: Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz. Część trzecia. Postępowanie egzekucyjne. Tom 4. wyd. 2. LexisNexis 2007).

Wobec powyższego przyjąć należało, że skierowane w toku postępowania egzekucyjnego zajęcie dotyczyło wyłącznie wierzytelności z rachunku bankowego, nie obejmowało zaś roszczeń przysługujących dłużnikowi z umowy kredytu odnawialnego. Wynika to zarówno z treści przepisów regulujących ten rodzaj egzekucji, jak i z samego zawiadomienia o zajęciu skierowanego do (...), które odnosi się wprost do umowy rachunku. Wbrew twierdzeniom powoda, wszelkie wpłaty i wypłaty dokonywane przez dłużnika w ramach umowy kredytu odnawialnego, nie były objęte zajęciem i nie dotyczyły ich przepisy regulujące obowiązki banku, wynikające z zajęcia wierzytelności w toku egzekucji. Należy zaznaczyć, że jakkolwiek operacje i czynności wynikające z łączących dłużnika z pozwaną umów, były dokonywane w

ramach jednego numeru rachunku bankowego, to w dalszym ciągu podmioty te łączyły dwa, odrębne stosunki prawne, zaś zajęcie dotyczyło wyłącznie wierzytelności z jednego z nich – z umowy rachunku bankowego i nie mogło wpłynąć na drugi z tych stosunków – umowę kredytu odnawialnego. Swoistą granicę między tymi stosunkami prawnymi stanowiło przejście między dodatnim, a ujemnym saldem konta. Wierzytelność z rachunku bankowego obejmowała bowiem wyłącznie środki zgromadzone na rachunku, w czasie gdy saldo było dodatnie, bowiem własność tych środków przysługiwała dłużnikowi i były one przez bank jedynie przechowywane, zgodnie z umową rachunku bankowego. Z kolei operacje dokonywane w ramach salda ujemnego dotyczyły środków pieniężnych stanowiących własność banku, który jedynie udostępniał je do korzystania dłużnikowi, na podstawie umowy kredytu. W pełni uzasadnione było zatem dokonywanie przez bank zarachowań wpłat dokonanych przez dłużnika w ramach umowy kredytu odnawialnego, w czasie gdy saldo na prowadzonym rachunku było ujemne. W całym spornym okresie dłużnikowi powoda nie przysługiwała bowiem wierzytelność z umowy rachunku bankowego, gdyż wpłacane przez niego kwoty były własnością banku. Nigdy też środki wpłacane przez dłużnika nie doprowadziły do powstania dodatniego salda na tym rachunku. Dopiero osiągnięcie salda dodatniego obligowało bank do wykonywania obowiązków wynikających z zajęcia wierzytelności z umowy rachunku bankowego. Jednocześnie bank nie jest w takim stanie faktycznym uprzywilejowany w stosunku do innych wierzycieli, gdyż jego rozliczenia z dłużnikiem odbywają się w ramach odrębnego stosunku prawnego, którego zajęcie rachunku bankowego nie dotyczy.

Z uwagi na powyższe, za niezasadne należało uznać twierdzenia powoda, jakoby pozwany był zobowiązany do przekazywania komornikowi sądowemu wszelkich wpłat dokonanych przez dłużnika, niezależnie od salda na koncie. Rację w tym zakresie należy przyznać pozwanemu, który wskazał, że takie ukształtowanie obowiązków banku prowadziłoby w istocie do pokrzywdzenia banku, który będąc zobowiązanym do przekazania komornikowi wpłat dłużnika, byłby jednocześnie w dalszym ciągu zobowiązany do wypełnienia obowiązków wynikających z umowy kredytowej, a zatem do udostępnienia dłużnikowi kwoty kredytu, którego limit został powiększony o dokonane wpłaty.

Mając to wszystko na uwadze, Sąd doszedł do przekonania, że zachowanie pozwanego nie nosiło cech bezprawności, a co za tym idzie, nie ponosi on odpowiedzialności za niedopełnienie obowiązków z art. 892 § 1 k.p.c. w zw. z art. 416 k.p.c.

W niniejszej sprawie powód nie tylko nie wykazał nieprawidłowości w działaniach banku, ani nie wykazał szkody, która zostałaby mu wyrządzona, ale i nie wykazał istnienia związku przyczynowego między zarzucanym działaniem pozwanego a szkodą (którą miałby ponieść, a której jak wskazano wyżej, nie wykazał).

Wobec niewykazania przez powoda przesłanek odpowiedzialności deliktowej strony pozwanej powództwo podlegało oddaleniu w całości.

Orzekając o kosztach procesu, Sąd postąpił zgodnie z dyspozycją art. 98 k.p.c., statuującego zasadę odpowiedzialności za wynik procesu. Na zasądzoną od powoda na rzecz pozwanego z tego tytułu kwotę składają się: minimalna stawka zastępstwa procesowego wykonywanego przez radcę prawnego w wysokości 90,00 zł (§ 2 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22. października 2015 r., w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. 2015, poz. 1804) oraz kwota 34,00 zł, uiszczona przez pozwanego tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

Mając na uwadze wymienione wyżej okoliczności, na podstawie powołanych w uzasadnieniu przepisów Sąd orzekł jak w wyroku.

SSR Aleksandra Zielińska-Ośko

Z. Odpis uzasadnienia wraz z odpisem wyroku doręczyć pełnomocnikowi powoda.